

“20 bedenkingen”

Harold Fallon
AgwA architecture
KULeuven faculty of architecture

1. Maniërisme – Vertigo (2006)

Maniërisme als de « manière » van een architect, als zijn herkenbaarheid. Maniërisme als het teken van een onafhankelijke gedachte, die canonnen doorbreekt. En misschien is het oppervlakkige van de stijl ook dat: een oppervlakte, nodig voor hetgeen een volume opspant.

2. Complexiteit – Metal (2006)

Hybride programma's op complexe sites: de uitbreiding van een reeds verbouwd lyceum naast een appartementsblok, of hier, een sporthal in een garage met een avondschool,. Deze fundamentele onzuiverheid brengt vanzelfsprekend een attitude met zich mee.

3. Progressivisme – Metal (2006)

Het collectieve, ruimtes buiten de comfortzone, het economisch relevante, het plezier van de beleving, en waarom niet, trots. Het tegengestelde van de genormeerde, veilige gewoonte. Dus eerder in de relatie met de omgeving dan in de omgeving zelf.

4. Structuur – Carré des Arts (2008)

De permanentie van structurele ordeningen en de vluchtige details van het alledaagse. Stoutmoedig streven naar de evidentie van een natuurlijk fenomeen. Bescheiden onopgemerkt blijven in het gebruik, affirmatief aanwezig als omgeving.

5. Opportuniteit – Carré des Arts (2008)

Opsporen van unieke, verscholen kansen in de gelaagdheid van het alledaagse van het gegeven: site, klant, programma, gebruikers, regelgevingen en samenwerkingen. Doeltreffend uitwerken van deze potenties.

6. Mimetisme – Huis Claes (2009)

Projecten die zich formeel onderscheiden, die een eigen identiteit dragen. Een zekere ingehouden frivoliteit misschien. Een bepaalde vorm van provocerend mimetisme met de onmiddellijke context. Een zeer lokale vorm van tactische solidariteit.

7. Kritiek – Maison des Jeunes (2009)

Constructie is de plek waar het kritisch vermogen van architectuur ontstaat. Constructie als drijfveer van nieuwe mogelijkheden, gefundeerd in een radicale rationaliteit. De attitude eigen aan een coherente identiteit enerzijds. De weerstand van de werkelijkheid anderzijds.

8. Praktijk – zeilschool Peronnes (2009)

Een architectuur gegrond in haar eigen praktijk. Het bouwen natuurlijk, maar ook gewoon: plannen tekenen, structurele principes ontwikkelen, details uitwerken, inplantingen bestuderen. Variëren, kneden, hertekenen, herwerken, tot er een gevoel van eenheid ontstaat.

9. Humanisme – Sporthal Niel (2012)

Structuren die lijken vooraf te gaan aan een gebruik. Het provoceren van een creatieve toe-eigening. Het lijken ruïnes waarvan de doelstelling niet meteen leesbaar is. Gerichtheid in de constructie. Humanisme door afstandelijkheid eerder dan expressiviteit.

10. Schoonheid – Niel jeugdhuis (2013)

Niet meteen streven naar een aangename visualiteit; wel naar een precisie in de observatie en in de actie. Anderzijds, lelijkheid is geen voorwaarde tot relevantie. Het gaat eerder om het plezier van een ruwe scherpte, met een relevante frivoliteit.

11. Pragmatisme - Kriekelaar (2013)

Blijven werken tot alles actief wordt: er kan niets weggenomen worden. Dit neemt geen visueel minimalisme met zich mee, wel een soort ruw pragmatisme. Stakhanovisme in het ontwerpen zelf, en ook op de werf. Er is geen marge, er ontstaat een spanning.

12. Geometrie – wedstrijd Sint Gillis Waas (2013)

Rationaliteit in het bouwen gaat gepaard met een geometrische regelmaat, krachtig genoeg om autonoom te worden. Geometrie als drager van een flexibel proces. Geometrie verder als drager van structuur en constructie. Misschien ook een fascinatie.

13. Autonomie – Prins Dries (2013)

In plaats van een articulatie van de context, zoeken naar zelfstandigheid en naar een zorgvuldige plaatsing. Een omkering in de tijd: het project gaat vooraf aan de context, omgeving is rond het project gegroeid.

14. Maquette – CDO Noord (2013)

Eigenlijk nogal weinig maquettes. Het gebouw is ook een maquette. Proberen is toegestaan. Experimenteren met bogen, met baksteen. Anticipatie is geen voorwaarde, perfectie geen noodzaak. Er ligt energie in een soort gerichte onvolmaaktheid van de actie.

15. Representatie – ECAM site (2014)

Een zekere losbandigheid. Heterogeniteit van de grafische productie: collages, maquettes en foto's, tekeningen, renders en computertekeningen. Een zekere striktheid: nauwkeurige zichtpunten, en meer en meer, de afwezigheid van personages.

16. Normaliteit – Ambassade in Beijing (2015)

Vandaag zijn willekeur en heterogeniteit de norm geworden. Normaliteit als een onmogelijkheid. Nieuwe kansen in samenhang en coherentie, duidelijkheid en doeltreffendheid. Een stap terugzetten als creatieve persoonlijkheden.

17. Hyperactiviteit – Palais des Expositions (2015)

Exploreren van alle mogelijkheden, alle contexten, alle schalen. Geen filter, geen keuze, geen verborgen agenda, geen vijfjarenplan, geen strategische zetten. Een onuitputbare nieuwsgierigheid. Het plezier van de samenwerkingen.

18. Onoplosbaarheid – Lyceum Durlot (2016)

Een onoplosbare hoek, de ontmoeting van twee gestapelde volumes in één punt. Een technologische onmogelijkheid, een onvermijdbare gebrekkigheid van de realisatie. De dikte van de materialen. Een essentiële onnauwkeurigheid. Imperfectie als uitdrukking van een ambitie.

19. Onaangepastheid – lopende wedstrijd Ateliers Centraux (2017)

De confrontatie met onaangepaste, te grote, misplaatste structuren. De hamvraag: wat doen we hiermee? Beperkte middelen. Een schaalsprong met de omgeving. Openbreken. Nieuw gebruik anticiperen. Herontwerpen van het bestaande.

20. Toekomst – lopende wedstrijd Cultuurpool Citroën (2017)

Het woordenboek verbreden en in vraag stellen, nieuwe samenwerkingen tegemoet gaan. Expliciteren is ontkrachten. De dreiging van de gewoonte en van de herhaling. Blijven verkennen et uitproberen. Vandaar een nieuwsgierigheid naar wat er gaat volgen.